

Thorkil Kristensen: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for hans besvarelse af de spørgsmål, jeg havde rejst vedrørende dækning af nordflanken, regionsopdelingen indenfor NATO, ansvarsfordelingen indenfor NATO og forståelsen af et par punkter i vestmagternes erklæringer, som er gældende under de i øjeblikket herskende forhold. Jeg er naturligvis meget tilfreds med, at regeringen har samme opfattelse af disse ting som den, vi fra vor side har gjort gældende.

Jeg takker også for den højtærede udenrigsministers udtalelse vedrørende Sydslesvig og minder om, at den af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) foreslåede dagsorden naturligvis må forstås i forbindelse med den højtærede udenrigsministers udtalelser om det, han agtede at fremføre på det forestående NATO-rådsmøde i Paris. Vi er selvsagt glade for, at vore synspunkter således er blevet imødekommet. Jeg kan tilslutte mig, hvad den højtærede udenrigsminister sagde om værnepligt for dansksindede sydslesvigere. Jeg erkender, at dette er et vanskeligt spørgsmål, men det må erindres, at vi heller ikke her i Danmark principielt undtager nationale mindretal fra den generelt gældende værnepligt, og det må da også erindres, at hvis sydslesvigere nu bliver soldater, bliver det i tilslutning til NATO, som vi danske jo også er tilsluttet.

Jeg kan med disse få bemærkninger anbefale det høje tings medlemmer at stemme for den af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) på hans, på det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts og på mine vegne foreslåede dagsorden, hvorimod vi i venstre ikke kan tiltræde den af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) foreslåede dagsorden.

Ole Bjørn Kraft: Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til nogle af de udtalelser, der er faldet fra det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). De var, som man kunne vente, helt igennem negative. Det ærede medlem vendte sig imod så at sige alt det, som den højtærede udenrigsminister bad om tilslutning til. Det eneste punkt, hvor tilslutning blev givet, var med hensyn til dette, at vi ikke skulle tilslutte os den nye vesteuropæiske union. Ellers var det ærede medlems

tale helt igennem negativ, meget kritisk og uden nogen forståelse for de motiver, der har fået den høje regering til at fremsætte sit forslag og det konservative folkeparti og venstre til at slutte sig til det.

Det ærede medlem brugte mange argumenter derimod. Et af dem var, at denne ordning jo kunne medføre, at der blev anbragt tyske tropper i Sydslesvig. Det er naturligvis rigtigt, men hertil er dog at sige, at det ikke har noget at gøre med, om vi er medlem af Atlantpagten, eller om vi står udenfor. Spørgsmålet er da snarere, om vi ikke gennem NATO vil have større mulighed for at udøve en medindflydelse på, hvorledes forsvaret af vor sydflanke skal finde sted, end hvis vi stod udenfor.

Det ærede medlem nærede også bekymring for det svage tyske demokrati, hvordan det nu ville klare sig under Tysklands genbeväbning. Jeg synes, man langt snarere må spørge, hvorledes det tyske demokrati vil klare sig, hvis Vesttyskland ikke bliver medlem af den store demokratiske familie, og hvis en tysk oprustning — hvad ingen, hvis dette ikke tiltrædes, i det lange løb vil kunne modsætte sig — finder sted alene afhængig af Tysklands egen beslutning under den politiske situation, som Tyskland i så fald vil befinde sig i. Jeg tror, alle argumenter må tale for, at den demokratiske udvikling i Tyskland vil være bedst tjent med, at Tyskland er medlem af det store, demokratiske fællesskab.

Vi kan jo selv udøve en vis indflydelse på denne udvikling. Atlantpagten drejer sig jo ikke alene om militære foranstaltninger; den drejer sig også om udviklingen af det civile, sociale og kulturelle samarbejde mellem landene. Jo mere dette samarbejde udvikles — og det er jo det, der er planer om — desto mere vil der være mulighed for at inddrage Tyskland i et demokratisk samarbejde på alle disse områder. Derigennem kan vi støtte det tyske demokrati, vi kan være med til at bibringe det erfaringer og styrke, alt efter som samarbejdet på de civile områder skrider fremad. Derfor er der god mening i den opfordring, som en kreds af borgere i de atlantiske lande har rettet om at udvikle det civile samarbejde indenfor NATO, som vi alle har megen sympati for.

Det ærede medlem anbefalede, at man